

## 8.

### Sài Gòn, thứ Năm 25/2/1982

Về Sài Gòn hôm nay, chuyến xe lửa đêm khởi hành từ 4:30 chiều kéo dài đến 6 giờ sáng hôm sau. Mệt mỏi phờ phạc quá sức. Một chuyến đi thật không còn gọi được cho tôi bao nhiêu hứng thú.

Trở lại Sài Gòn, tôi lại loay hoay muốn bay nhảy nữa khi không khí thật ngọt ngào bức bách. Đồng thời cũng muốn lưu lại vài tháng, bởi vì *linh cảm rằng sẽ mất Sài Gòn và những gì hôm nay, mãi mãi...*

□

### Sài Gòn, thứ Sáu 26/2/1982

Hai ngày không đi đâu, chỉ vùi đầu soạn và sắp xếp các quyển nhật ký ngày xưa. Sao thật bàng hoàng khi sống lại từng trang đời cũ. Đặc biệt là *nguyên nhân tan vỡ và những ngày cuối cùng còn ở với Sơn*. Nỗi bàng hoàng cao hơn khi nhận ra 11 năm trước và 11 năm sau, cá tính tôi vẫn quyết liệt trong những vấn đề trọng đại của định mệnh...

Đọc nhật ký 11 năm cũ về Sơn mà cứ có cảm tưởng như đang đọc nhật ký viết về Đan hôm ở Rạch Giá về vừa qua. Nghĩa là, những suy nghĩ, lý luận và quyết định vẫn giống hệt nhau trên từng chi tiết. Cái bản chất rũ bỏ phải bây giờ mới có, mà ngày xưa cũng từng đã thể hiện rồi.

□

### Sài Gòn, thứ Bảy 27/2/1982

Bất ngờ buổi chiều, Khải (con trai anh Duy Chỗ trong đoàn Sài Gòn III), vừa từ Rạch Giá về, đến gặp tôi cho hay tin tức về Đan.

Trong quán *café*, Khải cho tôi rõ những gì Đan muốn nhờ cậy. Đan dặn đi dặn lại hai mục đích:

1/ Tìm hỏi xem tôi đã từ Nha Trang trở về chưa?

2/ Nếu về rồi thì cố gặp cho được để nhắn lời rằng Đan sẽ trở lại Sài Gòn sau khi Khải quay xuống Rạch Giá. Bằng như nếu tôi còn ở Nha Trang thì ráng xin cho được cái địa chỉ.

Khải nói:

"Anh ấy vẫn còn yêu chị nhiều lắm."

Trái tim chợt thất lặng bất ngờ, không nói gì với Khải và cũng chẳng hỏi thăm Đan thế nào dưới ấy. Nghe như choáng váng mặt mày trong quán *café*.

*Hai lần Đan cho người tìm kiếm, điều ấy có nghĩa gì?*

Tôi không định được tâm tư mình, chỉ thoáng mơ hồ nhớ lại những trang đời cũ với Sơn cùng nỗi đau khổ ghê gớm và cái quyết

định dứt khoát của 11 năm trước. Rồi so sánh với trường hợp này. Có những điểm trùng hợp kỳ lạ.

Nhưng lần này liệu tôi sẽ quyết định ra sao?

Không biết được.

Gần một tháng chạy bay ra khỏi đời Đan, tất tả vội vàng, tôi tưởng mình nguôi ngoai chút ít khi níu kéo hy vọng bằng một chuyến đi khỏi quê hương. Quên và tìm lại được bình thản cần thiết khi trở lại Sài Gòn kỳ này, đến nỗi ngỡ rằng mình đã không yêu Đan từ trước... Đêm, giấc ngủ dù ngắn cũng đến được êm đềm hơn, và ngày, các đường phố, rạp hát, luôn cả ngôi nhà chị Lan anh Đắc ghé lại hôm qua cũng không còn khiến tôi quay quắt nữa.

Vậy mà chiều nay, chỉ vài lời nhắn nhủ qua Khải, sao lại thấy như mình rơi hồng hoàn toàn?

Tôi có "còn yêu Đan" không mà lại lãng quên anh mau lẹ như vậy? Và có "không yêu Đan" nữa chẳng mà lại ngã gục mau lẹ vì tin tức nhận từ Đan thể này?

Một điều Khải khuyên là tôi nên nhận lời gặp sau khi Đan đã về Sài Gòn.

□